

ای جان دل ز شهر صفاها ن سفو مکن
 مارا چو لاله در غم خود خو نبگر مکن
 بگذار در غم تویسونم بحال شو بیش
 زین بیش آتش دل من شعله ور مکن
 بنگر در آبادیده ^{من روی} ^{ماه خود}
 در زند و رود عکن قمر را نسلو مکن
 من غنچه ^ی محبت خود می دهم به تو
 این نو گل عزیز مو زود پسر مکن .

سعادت زن

رآن ^{ست} که راز در آران
 لفتو از حباب زن باشد
 در عی کدست، این هم غوغایست؟
 که هر زاران محن باشد؟
 که فتنه لفت مده وسلام؟
 که زن رنه دلخت باشد.
 من هم عفته به لجه پوشاند
 پاک حال، حباب تن باشد
 چند هر ساری ^{کسر} باشد

سکت باشد در تله لفتن
 که زن نزحول ^{هدی} باشد
 که کوئید سست و ظاهر بدن.
 زن کله نروع و گره سمن باشد
 هر درونی به روح اود دارد
 که زن شمع دخین باشد?
 زن ڈریک تربیت یابه

غلیبی خاران حمیں باشد
 مگزارد زن در این ^{کسر}
 بیش زان ^{یا} رسم باشد

می رور درین سعادت زن
 هر که دلداره مطن باشد

۱۳۲۲

(ز) - مهر خوروز